

.

Mitt lusthus

djupt i en mist, ett moln, jag ville försvinna
blod och en rädsla som jag försöker att övervinna
som en tavla ska jag låta det rinna
djupt i min näthinna
undrar ibland om jag ens förstår
när jag talar om hur jag mår i metafor
jag lämnar blodspår efter mig
någon som inte ens levde
kunde jag säga att jag saknade dig
en förnimmelse av ett minne
som speglades i mitt fönster
hörde jag röster?
eller var det bara något abstrakt
av alla gamla mönster
jag har skapat
jag står och gapar och
klagar
på mitt sällskap
medans någon annan skrapar på ytan
ville jag flyga bort
jag kunde övertala dom
flesta
en teater som i sig
var alldeles unik
jag fastnade sedan i en låt
en musik vars skrik
var snarlik mig själv
fan jag ville ju bara bli räddad
det var som akrobatik i mitt sinne
men änglalik i mitt yttre
hur kunde någon ens begripa
jag fick finslipa mig själv
ett skal som alla kunde älska
jag var smal, normal och duktig i talet
hur kunde ett samtal ifrån nu
slita mig itu men ännu
kan jag inte förlåta dig
kanske kan jag om några dagar

när jag har magrat färdigt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren felicia savimäki med Poeter.se id #48570 innehar upphovsrätten